

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 291

16 Δεκεμβρίου 2010

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μπροστά στή Φάτνη

«Ἐορτή μέλλει προσελαύ-
νειν, ἡ πασῶν τῶν ἐορτῶν σεμνο-
τάτη καί φρικωδεστάτη, ἥν οὐκ
ἄν τις ἀμάρτοι μητρόπολιν πασῶν
τῶν ἐορτῶν προσειπῶν.

Τίς δέ ἐστίν αὕτη; Ἡ κατά
σάρκα τοῦ Χριστοῦ γέννησις. Ἀπό
γάρ ταύτης τά Θεοφάνεια, καί τό
Πάσχα τό ἱερόν, καί ἡ Ἀνάληψις,

Ἔρχεται ἡ ἐορτή, ἡ πιο σεβάσμια
καί ἡ πιο φρικτή ἀπό ὅλες τίς ἐορτές,
πού δέ θά κάνει κανεῖς λάθος ἂν τήν
ὀνομάσει μητρόπολη ὅλων τῶν ἐορ-
τῶν.

Ποιά εἶναι αὕτη ἡ ἐορτή; Ἡ γέν-
νησις, κατά σάρκα, τοῦ Χριστοῦ. Ἀπό
αὐτή τήν ἐορτή ἀρχίζουν οἱ μεγάλες
ἐορτές τῶν Θεοφανείων, καί τοῦ ἱε-

καί ἡ Πεντηκοστή τὴν ἀρχὴν καί τὴν ὑπόθεσιν ἔλαβον... Ὡστε ἐντεῦθεν, ὥσπερ ἀπὸ τινος πηγῆς, ποταμοὶ διάφοροι ρυέντες, αὗται ἐτέχθησαν ἡμῖν αἱ ἐορταί....

Τό Θεόν ὄντα, ἄνθρωπον θελῆσαι γενέσθαι καί ἀνασχέσθαι καταβῆναι τοσοῦτον, ὅσον οὐδέ διάνοια δέξασθαι δύναται, τοῦτό ἐστι τό φρικωδέστατον καί ἐκπλήξεως γέμον, ὃ δὴ καί ὁ Παῦλος θαυμάζων ἔλεγεν: "Καί ὁμολογούμενως μέγα ἐστὶ τό τῆς εὐσεβείας μυστήριον". Ποῖον μέγα; "Θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί"...

Διὰ τοῦτο μάλιστα ἀσπάζομαι τὴν ἡμέραν ταύτην καί φιλῶ, καί τόν ἔρωτα εἰς μέσον προτίθημι, ἵνα κοινωνοὺς ὑμᾶς ποιήσω τοῦ φίλτρου, διὰ τοῦτο δέομαι πάντων ὑμῶν καί ἀντιβολῶ μετὰ πάσης σπουδῆς καί προθυμίας παργενέσθαι, τὴν οἰκίαν ἕκαστον κενώσαντα τὴν ἑαυτοῦ, ἵνα ἴδωμεν τόν Δεσπότην ἡμῶν ἐπὶ τῆς φάτνης, ἐσπαργανωμένον, τό φρικτόν ἐκεῖνο καί παράδοξον θέαμα. Ποία γάρ ἡμῖν ἀπολογία, ποία συγγνώμη, ὅταν αὐτός μὲν ἐκ τῶν οὐρανῶν δι' ἡμᾶς καταβαίνει, ἡμεῖς δέ μηδέ ἐκ τῆς οἰκίας πρὸς αὐτόν ἐρχώμεθα; ὅταν Μάγοι μὲν, ἄνθρωποι βάρβαροι καί ἀλλόφυλοι, ἐκ Περσίδος τρέχωσιν, ὥστε

ροῦ Πάσχα καί τῆς Ἀναλήψεως καί τῆς Πεντηκοστῆς. Ἔτσι, πού σάν νά ξεχύθηκαν ἀπὸ κάποια πηγὴ διάφορα ποτάμια καί νά γέννησαν αὐτές τίς ἐορτές...

Τό νά εἶναι Θεός καί νά θελήσει νά γίνει ἄνθρωπος καί νά ἀνεχθεῖ νά κατεβεῖ τόσο χαμηλά, ὅσο δέν μπορεῖ νά τό συλλάβει ἡ ἀνθρώπινη διάνοια, αὐτό εἶναι τό τρομακικώτατο μυστήριο, πού εἶναι γεμάτο ἀπὸ ἐκπλήξη. Καὶ αὐτό, θαυμάζοντάς το ὁ Παῦλος, ἔλεγε: «Πράγματι, καθὼς ὁμολογοῦν ὅλοι οἱ πιστοί, εἶναι μέγα τό μυστήριο τῆς ἀληθινῆς εὐσεβείας, πού μᾶς ἀποκαλύφθηκε. Ὁ Θεός φανερώθηκε σαρκωμένος»...

Γι' αὐτό τό λόγο σέβομαι αὐτὴ τὴν ἡμέρα καί τὴν ἀγαπῶ καί καταθέτω μπροστά σας αὐτὴ τὴν ἀγάπη, γιὰ νά σᾶς κάνω καί σᾶς κοινωνοὺς τοῦ δυνατοῦ ἐρεθίσματος τῆς ἀγάπης. Γι' αὐτό σᾶς παρακαλῶ ὅλους σας καί σᾶς ἱκετεύω, νά ρθεῖτε μέ ἐνδιαφέρον καί προθυμία, ἀφίνοντας ὁ καθένας τό σπίτι του, γιὰ νά δοῦμε τόν Δεσπότη μας στὴ Φάτνη, σπαργανωμένο, νά δοῦμε ἐκεῖνο τό φοβερό καί παράδοξο θέαμα. Γιατί, πῶς θά μπορέσουμε νά ἀπολογηθοῦμε καί πῶς θά ζητήσουμε συγγνώμη, ὅταν Αὐτός μὲν ὁ Κύριος, κατεβαίνει ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, γιὰ χάρη μας καί ἐμεῖς οὔτε ἀπὸ τό σπίτι μας δέν βγαίνουμε νά πᾶμε νά τόν συναντήσουμε; Ὅταν μάγοι, ἄνθρωποι βάρβαροι καὶ ἀλλόφυλοι, τρέχουν ἀπὸ τὴν Περσίδα, γιὰ νά τόν δοῦν στὴ Φάτνη, σύ δέ ὁ

αὐτόν ἰδεῖν ἐπὶ τῆς φάτνης κείμενον, σὺ δέ ὁ Χριστιανός μὴδέ μικρόν διάστημα ὑπομένης, ὥστε τῆς μακαρίας ταύτης ἀπολαῦσαι θεωρίας...

Πρόσιθι τοίνυν καὶ σὺ δῶρα προσάγων, μὴ τοιαῦτα οἷα ἐκεῖνοι, ἀλλὰ πολλῶ σεμνότερα. Προσήνεγκαν ἐκεῖνοι χρυσόν προσένεγκε σὺ σωφροσύνην καὶ ἀρετήν. Προσήνεγκαν ἐκεῖνοι λιβανωτόν, προσένεγκε σὺ ταπεινοφροσύνην καὶ τεταπεινωμένην καρδίαν καὶ ἐλεημοσύνην. Ἄν μετὰ τούτων προσέλθῃς τῶν δώρων, μετὰ ἀδείας ἀπολαύσῃ πολλῆς τῆς ἱερᾶς ταύτης τραπέζης. Καὶ γάρ ἐγὼ διὰ τοῦτο τούτους κινῶ τούς λόγους νῦν, ἐπειδὴ οἶδα ὅτι πάντως πολλοὶ κατ' ἐκείνην προσελεύσονται τὴν ἡμέραν, καὶ ἐπιπεσοῦνται τῇ πνευματικῇ ταύτῃ θυσίᾳ. Ἵνα οὖν μὴδέ ἐπὶ κακῷ, μὴδέ ἐπὶ κρίματι τῆς ἡμετέρας ψυχῆς τοῦτο ποιῶμεν, ἀλλ' ἐπὶ σωτηρίᾳ, ἐντεῦθεν ἤδη προδιαμαρτύρομαι, καὶ παρακαλῶ, παντὶ τρόπῳ καθάραντας ἑαυτούς, οὕτω προσιέναι τοῖς ἱεροῖς μυστηρίοις.

Χριστιανός, δέν ὑπομένεις οὔτε μικρὴ ὁδοιπορία, γιὰ νά ἀπολαύσεις τό μακάριο αὐτό θέαμα;

Πρόσελθε, λοιπόν καὶ σὺ, φέροντας δῶρα, ὅχι σάν αὐτά, πού ἔφεραν ἐκεῖνοι, ἀλλὰ πολύ λαμπρότερα. Πρόσφεραν ἐκεῖνοι χρυσό. Πρόσφερε σὺ σωφροσύνη καὶ ἀρετή. Πρόσφεραν ἐκεῖνοι λιβανωτό. Πρόσφερε σὺ ταπεινοφροσύνη καὶ ταπεινωμένη καρδιά καὶ ἐλεημοσύνη. Ἄν προσέλθῃς μέ αὐτά τὰ δῶρα, μέ ἄδεια καὶ πολλή ἐλευθερία, θά ἀπολαύσεις τὴν ἱερὴ αὐτὴ Τράπεζα. Καὶ ἐγώ, τώρα, γι' αὐτό τὰ λέω αὐτά, πού λέω, γιατί γνωρίζω, ὅτι πολλοὶ ἐκείνη τὴ μέρα θά προσέλθουν καὶ θά ὀρμήσουν σ' αὐτὴ τὴν πνευματικὴ θυσία. Γιὰ νά μὴν τό κάνουμε, λοιπόν, αὐτό οὔτε γιὰ τό κακό μας, οὔτε γιὰ τὴν καταδίκη τῆς ψυχῆς μας, ἀλλὰ νά τό κάνουμε γιὰ τὴ σωτηρία μας, προδιαμαρτύρομαι ἀπὸ τώρα καὶ σᾶς παρακαλῶ, νά καθαρίσουμε τόν ἑαυτό μας μέ κάθε τρόπο καὶ ἔτσι νά προσέλθουμε στά Ἱερά Μυστήρια.

Εἰς τὸν μακάριον Φιλογόνιον)

«Ίχθύος άφωνότερος»

Ιδιότυπο καί πρόξενο πολλών έρωτηματικών καί όμαδοποιημένης αντίδρασης, τό σύνδρομο τής συμπλεγματικής άφωνίας, πού διακατέχει τόν Έλληνα Αρχιεπίσκοπο. Ένα σύνδρομο, πού σβήνει τόν παλμό τής καρδιάς καί άκυρώνει τήν τόλμη τής Πρωτόθρονης έπισκοπικής καθέδρας. Ό Μακαριώτατος Προκαθήμενος φιλοδοξεί νά εύφημίζεται ώς «Άθηνών καί πάσης Ελλάδος», αλλά μέ τή φτώχεια τής ήγετικής άτολμίας του καί μέ τήν ποιότητα τής άφωνίας του, ή έμβέλεια του δέν γίνεται αίσθητή πέραν του σκοτεινού χώρου τών διαβουλευσέων του μέ τό «άρχοντικό» κλάμπ τής γνωστής ομάδας.

Ένωμένο τό έκκλησιαστικό Σώμα, άπ' άκρη σέ άκρη τής έλληνικής πατρίδας, ύποδέχτηκε, κατά τό Φεβρουάριο του 2008, τόν τότε Θηβών καί Λεβαδείας Ιερώνυμο καί τόν συνόδεψε, μέ χρηστές έλπίδες, κατά τήν πορεία του πρós τήν έπίσημη καί έπίζηλη καθέδρα του Αρχιεπισκόπου Άθηνών καί πάσης Ελλάδος καί στήν ύπευθυνότητα

του Προέδρου τών δυό Συνοδικών Σωμάτων, τής Συνόδου τής Ιεραρχίας καί τής Διαρκούς Ιεράς Συνόδου. Στάθηκε μπροστά στό νέο ποιμένα του μέ σεβασμό καί μέ πλησμονή αγάπης. Προσευχήθηκε μέ θερμή. Έκλινε γόνυ σώματος καί καρδιάς καί κατάθεσε, μπροστά στά πόδια του Έσταυρωμένου αρχηγού τής Έκκλησίας, τή χαρά του καί τήν εύχαριστία του. Καί ίκέτεψε τόν Αρχιποίμενα Ιησού Χριστό, νά έμφυτεύει, άδιάκοπα, στόν άγρό τής καρδιάς του νέου ποιμένα του τήν άγιοπνευματική έμπνευση, νά καλλιεργεί στή συνείδησή του τήν πιστότητα καί νά φέρνει στά χείλη του τόν πλούσιο καί καθαρό λόγο τής διδαχής καί τής εύλογίας.

Αυτές οι σύσσωμες, λαϊκές, έκδηλώσεις καταχωρίστηκαν στό ιστορικό χρονικό του Φεβρουαρίου του 2008. Καί, κάτω άπό τήν ένθουσιαστική καταγραφή, προστέθηκαν, σάν έπίλογος τών τελετών τής ύποδοχής καί σάν πρόλογος τής διάδοχης καθημερινότητας, τά έρωτηματικά μιάς κυμαινόμενης προσδοκίας. Τήν έλπίδα μας θά τήν έπι-

κυρώσει ή έμπειρία; Ή αύριανή και ή μεθαυριανή διακίνηση του νέου Άρχιεπισκόπου μας θά είναι ένσυνείδητα χαραγμένη στα χνάρια των αγίων Πατέρων μας; Ή διδαχή του θά εύαγγελίζεται την Άλήθεια, την Άγάπη και την αγιότητα; Ο λόγος του θά τέμνει τή σύγχρονη ανάδελφη ιστορία; Θά ανατρέπει τά είδωλα της νεωτερικότητας και θά δείχνει τό μονοπάτι της προσωπικής καταξίωσης; Και ή όλόλαμπρη βιοτή του θά ρίχνει φώς στίς «έν σκότει» ύπάρξεις;

Ή δροσερή έλπίδα και ή σκιά της ύποψίας και του φόβου... Αύτή ή δέσμη των αισθημάτων και των όραμάτων κανοναρχούσε, εκείνη τή στιγμή, τόν πολυχρονισμό, μπροστά στό νέο ποιμένα και έπλεκε τό κομποσχοίνι των προσευχών, πού άγγιζαν, ίκετευτικά, τό «αύριο» και τό «μεθαύριο».

Δέν πρόλαβαν νά διαβούν τά τρία πρώτα χρόνια της νέας ποιμαντορίας και ή άτμόσφαιρα θόλωσε άπειλητικά. Οί έμπειρίες, πού σωρεύτηκαν, τόσο στα άρχεΐα της Συνοδικής γραφειοκρατίας, όσο και στίς καρδιές της εύρύτατης εκκλησιαστικής κοινότητας, είναι, στό σύνολό τους, άρνητικές. Και οί έλπίδες, πού συνόδευαν τήν ύποδοχή και τήν ένθρόνιση του Άρχιεπισκόπου Ίερώνυμου, άρχικά ξεθώριασαν και, στό διάβα της τρίτης χρονιάς, κυριολεκτικά πνίγηκαν στό

σκοτάδι της προβληματικής άπραξίας του και της άνεξήγητης άφωνίας του.

Σήμερα, όποιον και νά ρωτήσεις, τόν πιστό, πού λιτανεύει τόν πόνο της Έκκλησίας ή τόν κράχτη, πού περιφέρει τήν έπαρση της άθείας, θά άποκριθεί μέ τήν Ίδια εκτίμηση. Ο Άρχιεπίσκοπος, πού διαφημίστηκε σάν ήγέτης μέ όραμα, αλλά μέ χαμηλούς, σεμνούς τόνους, είναι φυσιογνωμία της άβουλίας, της άπραξίας και της άφωνίας. Δέ διαθέτει τό άποστολικό, άγιοπνευματικό θάρρος, νά ύψώσει τό άνάστημά του και τή φωνή του, μέσα στη θύελλα της σύγχρονης, άθεϊστικής τραχύτητας και νά καταθέσει Εύαγγελική μαρτυρία και μήνυμα άνθρωπιστικής ανάπλασης μέσα στην άγαπητική Χάρη, πού αναβλύζει άπό τό Γολγοθά της μεγάλης Θυσίας και άπό τό κενό μνημείο του άναστημένου Ίησου Χριστού.

Μέσα στην ιστορία, μέσα στη μακραίωση πορεία της Έκκλησίας μας, δέ λείπουν τά έπισκοπικά ήγετικά πρότυπα ύψηλης κρυφής έπαρσης, έπενδυμένης στό φοβιστικό πλέγμα της άφωνίας και της άπραξίας. Χαρακτηριστικά, άνασύρω τήν περιεκτική εκτίμηση του Παλλαδίου, έπισκόπου Έλενοπόλεως, γιά τήν προσωπικότητα του έπισκόπου Άρσακίου, πού άνέβηκε στό θρόνο της Κωνσταντινούπολης, μετά τή βίαιη εκθρόνιση του ιεροϋ Χρυσοστόμου. «*Άρσάκιος δέ ό άδελφός του μακαρίου Νεκταρίου,*

άντεισθήγεται τῷ τόπῳ τοῦ Ἰωάννου, ἀνδρός ἱεροφάντου, ἀνθρωποσίχθους ἀφωνότερος, καί βατράχου ἀπραγότερος» (Παλλαδίου: Διάλογος περί τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, XI). Στήν καθέδρα τοῦ μεγάλου διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἐγκατέστησαν, οἱ δῶκτες του, ἕναν ἄνθρωπο, πού ἦταν ἀφωνότερος ἀπό τό ψάρι καί ἀπραγότερος ἀπό τό βάτραχο.

Ἡ ἀκραία σιωπή-καί τότε καί τώρα-εἶναι σύνδρομο πνευματικῆς ἀναπηρίας. Ἀδυναμία συγκρότησης διάφανης, πειστικῆς πρότασης. Δειλία καί φόβος ἀποτυχίας κατά τή δημόσια διαχείριση τοῦ ὁποιοδήποτε σοβαροῦ θέματος. Ὁ ἀνώριμος καί δειλός ἡγέτης σιωπᾶ, κατά τίς δημόσιες ἐμφανίσεις του. Καί δραστηριοποιεῖται στό σκοτάδι τῆς ἀπόκρυψης, μέ τή συνέργεια τῶν ὁμότροπων συνεργατῶν του, γιά νά προωθήσει καί νά ἐπιβάλλει τοὺς φτηνοὺς ἢ καί τοὺς καταλυτικούς σχεδιασμούς του.

Ὁ μακαριώτατος Ἱερώνυμος δείχνει νά ἐνοχλεῖται ἀφόρητα, ὅταν οἱ συνεπίσκοποί του διαμαρτύρονται γιά τήν κρυψινόιά του καί τόν χρεώνουν γιά τίς ἄστοχες, μυστικές διαβουλεύσεις του.

Κατά τήν τελευταία ἐτήσια Συνέλευση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, στίς ἀρχές τοῦ Ὀκτωβρίου,

ἀκούστηκαν πολλές καταγγελίες καί διατυπώθηκαν, ὑπέρβαρα φορτισμένοι, ψόγοι.

Ὁ Μητροπολίτης Φθιώτιδος Νικόλαος, σέ κάποια φάση τῶν ἑντονῶν διαλόγων καί ἀντιλόγων, εἶπε στόν Ἀρχιεπίσκοπο: «Κινδυνεύετε νά κατηγορηθεῖτε, ὅτι ὑποστηρίζετε μιά συγκεκριμένη πολιτική κατεύθυνση».

Καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἐκνευρισμένος καί σέ τόνο ἄμυνας, ἀπάντησε: «Δέν κινδυνεύω, μὴν ἔχετε ἀγωνία. Ἄλλο τό ἐνδιαφέρον γιά τόν πολίτη καί ἄλλο γιά τήν πολιτική, τά κόμματα καί τοὺς πολιτικούς. Ἐγὼ τηρῶ μιά στάση τέτοια, πού νά μὴν ἐξωθῶ τά πράγματα στά ἄκρα. Καί ἴσως νά ἦταν διαφορετικά ἂν δέν εἶχα αὐτή τήν ἐπικοινωνία, πού ἔχω, μέ τήν ἡγεσία τῆς πολιτείας».

Στήν ἀπάντησή του αὐτή ὑποβόσκει μιά «ἠθελημένη πλάνη», πού στοχεύει στήν καταξίωση τῆς ἀφωνίας. Ὁ κ. Ἱερώνυμος ἰσχυρίζεται, ὅτι κατά τήν ἄσκηση τῆς ποιμαντικῆς του διακονίας καθελώνει τό ἐνδιαφέρον του καί τοὺς προβληματισμούς του, ἀποκλειστικά καί μόνο, στό πρόσωπο τοῦ πολίτη. Καί δέν παρεκκλίνει, οὔτε βῆμα, ἀπό τήν ἀρχή του αὐτή. Δέν ἐπιτρέπει στό λογισμό του καί στό λόγο του νά προσεγγίσουν τίς παρυφές τοῦ γηπέδου τῆς πολιτικῆς, γιατί μιά τέτοια εἰσπήδηση θά ἐξωθοῦσε τά πράγματα στά ἄκρα.

Τό ἐρώτημα, πού ἀναδύεται: Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐνδιαφέρεται γιά

τόν πολίτη. Ἡ πολιτική γιά ποιόν ἐνδαφέρεται; Δέν ἔχει κύριο στόχο καί ἀποκλειστικό μέλημα τήν ἐξυπηρέτηση τοῦ πολίτη; Τήν ἀνάπτυξή του, τή μόρφωσή του, τήν ἔνταξή του στό κοινωνικό σῶμα, τήν ἐξασφάλιση τῆς γαλήνιας περιπλάνησής του ἀπό τό λίκνο τῆς γέννησής του στόν τάφο τῆς ἀνάπαυσής του;

Ἀπό τή στιγμή, πού ἡ ἀνθρώπινη προσωπικότητα εἶναι ὁ ἀποδέκτης καί τῆς ἀγιαστικῆς, ποιμαντικῆς φροντίδας καί τῆς κρατικῆς ὀργανωτικῆς μέριμνας, ἡ συνάντηση καί ὁ διάλογος τῶν ποιμένων μέ τούς λειτουργούς τῆς εὐταξίας, ὁ συντονισμός τους στήν οἰκοδόμησι μιᾶς πνευματικά ἀναπτυγμένης καί ἀναγεννημένης ἀνθρώπινης κοινωνίας, ἡ ἀνταλλαγή ἀπόψεων καί ἐμπειριῶν στά θέματα τῆς παιδείας καί τῆς ἀλληλεγγύης, εἶναι ἀναπόφευκτα. Ἡ κατάληξη σέ συντονισμένα ὁράματα δέν ἀποτελεῖ βεβαιότητα. Ἀλλά τό ἐνδεχόμενο, νά ἀναφουῶν διαφωνίες καί διαμάχες, δέ φιμώνει τό λόγο καί τόν ἀντίλογο. Ἡ Ἐκκλησία χρωστάει τήν κατάθεση τῆς ἀγιοπνευματικῆς μαρτυρίας Της καί τῆς πολύπτυχης ἐμπειρίας Της. Ἡ κατάθεση αὐτή ἀποτελεῖ λόγο ὁδηγητικό γιά τά παιδιά της καί ἀφυπνιστικό γιά τό στρατόπεδο τῆς τραγικῆς ἐκμετάλλευσης.

Μέ ποιό θεσπισμένο ἀποκλει-

στικό δικαίωμα ἢ μέ ποιὰ ἐξουσιοδότηση μπορεῖ ὁ κ. Ἱερώνυμος νά συνεργάζεται, ξεχωριστά καί σέ κλίμα ἀπομόνωσης, μέ τούς συνεισκόπους του, στό πλαίσιο τῆς ἐκκλησιαστικῆς διακονίας τοῦ «πολίτη» καί νά κρατάει, ὡς μυστικό πρόνομο, τή διαβούλευση μέ τούς ἐκπροσώπους τῆς «πολιτικῆς», τούς ἐποχιακοὺς κυβερνητικούς παράγοντες, πού σέβονται ἢ ἐμβολίζουν παθιασμένα τήν Ἐκκλησία μας καί τά πνευματικά Της θησαυρίσματα; Ποιές ἐγγυήσεις ὑπάρχουν, ὅτι ἡ φροντίδα του νά μήν ἐξωθεῖ τά πράγματα στά ἄκρα, δέν ταυτίζεται μέ τή δειλή ὑποχώρηση καί τήν παραχώρηση τῶν ἱερῶν καί τῶν ὁσίων στήν αὐθαίρεσία καί στή μανία τοῦ ἐξαγριωμένου ἀθεϊστικοῦ μπλόκ;

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δέν εἶναι αὐτόνομος, ἀνεξέλεγκτος μονάρχης. Εἶναι πατέρας ὅλης τῆς ἐκκλησιαστικῆς οἰκογένειας, «βασιλευόμενος ἄνωθεν». Προεδρεύει στά δύο Συνοδικά Σώματα, ἀλλά σάν ἀδελφός ὁμότιμος. Ὁργανώνει καί συντονίζει, ὀφειλετικά, τήν ἐνότητα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος καί τόν ἰσότημο, ἀδελφικό διάλογο, δίχως νά παραχωρεῖ στόν ἑαυτό του τό δικαίωμα τῆς ὑπόγειας, σκοτεινῆς διαπλοκῆς ἢ τῆς αὐταρχικῆς καταπίεσης.

Σέ καμμιά περίπτωση δέν ἔχει τό δικαίωμα νά διαχειρίζεται, αὐτόνομα, τίς δυσχέρειες τῆς καθημερινότητας καί νά διαλέγεται μέ «τούς

έκτός», χωρίς προηγούμενη έπεξεργασία τών θεμάτων σέ συνοδική διάσκεψη. Χωρίς τή σύμφωνη γνώμη καί τήν έξουσιοδότηση τών συνυπεύθυνων μελῶν τοῦ Συνοδικοῦ Σώματος καί χωρίς τήν ὑποχρέωση λογοδοσίας μετά τήν ὀλοκλήρωση τοῦ διαλόγου του.

Τό νά ἐπισκέπτεται, μόνος, τόν πρωθυπουργό ἤ νά παρακάθεται σέ Συνεδρίαση τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, γιά νά ἀπολαύσει τήν τιμή τοῦ ἀνέλεγκτου ἄρχοντα, τοῦ ἐκλεκτοῦ φίλου καί ἀποκλειστικοῦ συνομιλητοῦ μέ τήν ἀνώτατη πολιτική ἡγεσία, δέν τοῦ προσφέρει πόντους ἀξίας, ἀλλά στίγμα ἐκκοσμίκευσης. Τόν ὑποβιβάζει σέ ἴσοτιμία μέ τούς κομματικούς ἀνταγωνιστές, πού ἀντί γιά τήν ἐνότητα καί τήν ἀδελφωσύνη, καλλιεργοῦν τίς ἀντιπαλότητες καί τά μίση.

Κατά τή δεύτερη μέρα τών Συνεδριάσεων τῆς Συνόδου τῆς Ἱερραρχίας, ὁ Πρόεδρος κ. Ἱερώνυμος δέχτηκε δυνατές ἐπικρίσεις γιά τήν ἀφωνία του στό ἀνοιχτό γήπεδο τῆς Ἐκκλησίας καί ὀλόκληρης τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας καί γιά τήν ἀπαξιωτική ἀπραξία του. Καί, προσπαθώντας νά ἀμυνθεῖ, ἔκανε τήν ἀκόλουθη δήλωση:

«Ὅταν ἐμεῖς οἱ Ἱεράρχες πολιτικολογοῦμε ἢ καλλιεργοῦμε ἐντάσεις καί ὑποθάλλουμε ἰδεολογικές ἀντιπαλότητες, εἶναι βέβαιον ὅτι αὐτό ἐν τέλει διευκολύνει τό παγνίδι τῆς

πόλωσης καί αὐτούς πού τήν ἐπιθυμοῦν καί τήν ἐκμεταλλεύονται, ἀλλά ὑπονομεύει οὐσιαστικά τήν προσπάθειά μας. Ὁ λαός περιμένει ἀπό ἐμᾶς νηφαλιότητα καί εἰρηνοποιό παρουσία. Ὅχι θορυβώδη, ἀλλά ἀποτελεσματική διαχείριση τών σοβαρῶν θεμάτων πού μᾶς συνέχουν καί μᾶς ἀπασχολοῦν ὅλους. Ἄλλο χύνω τό αἷμα μου γιά τήν πατρίδα ὅταν χρειαστεῖ καί ἄλλο εὐκαίρως-ἀκαίρως προβάλλω μία εἰκόνα τῆς Ἐκκλησίας, ὡσάν νά εἶναι θεσμός προσόμοιος τοῦ στρατοῦ ἢ τών κομματικῶν παρατάξεων».

Ἡ δήλωση αὐτή μπορεῖ νά καλύψει καί νά δικαιώσῃ τή θεολογικά ἀτροφική καί ἐκκλησιολογικά ἀναποτελεσματική διακίνηση τοῦ προκαθήμενου Ἱερώνυμου στόν σημερινό κοινωνικό χῶρο;

Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι θεσμός προσόμοιος τοῦ στρατοῦ ἢ τών κομματικῶν παρατάξεων. Εἶναι Σῶμα κατά πολὺ ὑπέρτερο. Εἶναι ἡ ποίμνη Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ χαρισματική κοινότητα, πού βηματίζει μέ ἀνοιχτή τήν καρδιά στήν Ἀλήθεια καί στήν Ἀγάπη, ὅπως ἀποκαλύφθηκαν καί προσφέρθηκαν μέ τή Θυσία τοῦ ἀρχιποίμενος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡ παρεμβολή, πού προσβλέπει μέ ἐμπιστοσύνη στά πρόσωπα τῶν ποιμένων της καί ἀφήνεται στή διδαχή τους καί στή χειραγωγή τους, πού συνδέει τήν κάθε ὕπαρξη καί τή σύνολη ἐκκλησιαστική οἰκογένεια μέ τό μοναδικό Πρόσωπο τοῦ Ἀρχιποίμενα Κυρίου μας.

Ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι διαβίβαση, ἀπό γενιά σέ γενιά καί ἀπό πρόσωπο σέ πρόσωπο, τῆς Ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ. Τῆς Ἀλήθειας, πού εἶναι τό φῶς τοῦ κόσμου. Τῆς ἀγάπης, πού εἶναι ἡ δυναμική πνοή τῆς καρδιάς. Τῆς ἀναγεννημένης συνείδησης, πού εἶναι ὁ καθαρὸς ὀφθαλμὸς τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης.

Αὐτόν τόν δυναμικὸ λόγο τῆς Ἐκκλησίας δέν τόν ὑπηρετεῖ καί δέν τόν διαβιβάζει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος στό προβληματισμένο ποίμνιό του καί δέν τόν καταθέτει, ὡς μήνυμα ζωῆς στὴν καταπονημένη καί ἀπογοητευμένη κοινωνία μας.

Ὁ λαὸς μας, ὅταν συναντάει τόν Ἀρχιεπίσκοπο, στό χῶρο τοῦ Ναοῦ ἢ στὴν ὀθόνη τῆς τηλεόρασης, εἰσπράττει ἓνα βαρὺ ὕφος, μιὰ ἀνέκφραστη παρουσία, μιὰ προσωπικότητα, πού μέ τὴ σιωπὴ τῆς δηλοποιεῖ τὴν πνευματικὴ τῆς δειλία, τόν ἔντονο φόβο καί τὴν ἀδυναμία, νὰ ἀρθρώσει ἡγετικὸ λόγο.

Ἄν αὐτὴ ἡ παγερὴ σιωπὴ βρῖσκεται σέ διασύνδεση μέ τίς ὑπογείες διαδρομὲς καί διαβουλεύσεις του, δέν εἶναι εὐκόλο νὰ τὸ διαπιστώσει καί νὰ τὸ ὑποστηρίξει ὁ ἀποστασιοποιημένος παρατηρητής.

Ὁ ἀπλὸς ἄνθρωπος, πού στροβιλίζεται μέσα στὴν καταχνιά τῆς σύγχρονης ἀπροσδιοριστίας, στίς ὑποσχέσεις, πού μαγεύουν καί στίς

πρακτικές, πού ἀπογοητεύουν, στὴ λάμψη τῆς εὐμάρειας καί στίς ἀπειλές τῆς ἀξεπέραστης φτώχειας, στηλώνει τό βλέμμα στό χαρισματικὸ κέντρο τῆς Ἐκκλησίας καί ἀναζητᾷ τό λόγο τῆς παρηγοριᾶς καί τὴ διδαχὴ τῆς ἐλπίδας. Καί ἀντικρύζει τό ἀσυγκίνητο προφίλ τῆς ἀναιτιολόγητης καί ἀδίκαιολόγητης σιωπῆς καί τόν «ἐν ἀχρησία πομπό τῆς ἐλπίδας».

Στὴ σύντομη ἀπολογία του γιὰ τὴν ὀριστικὴ ἀπόσυρσή του ἀπὸ τό βῆμα τοῦ δημόσιου, θαρρετοῦ λόγου, περιορίστηκε στὴ δήλωση, ὅτι τόν ἐνδιαφέρει ὁ πολίτης καί ὄχι ἡ πολιτικὴ, ἡ συνάντηση καί ἡ ἐξυπηρέτηση τοῦ ἀδύναμου καί τοῦ πικραμένου ἀνθρώπου καί ὄχι ἡ δημόσια, ἐντυπωσιακὴ προβολὴ καί ὁ ἀσταμάτητος θόρυβος τῆς προπαγάνδας τῆς.

Παρενθετικά, θά τολμήσω νὰ τοῦ ὑπενθυμίσω, ὅτι «ἄχρι τοῦ νῦν», οἱ σπάνιες καί φτωχές παραστάσεις του μπροστὰ στοὺς πολίτες, εἶναι ὅλες ἐξαρτημένες ἀπὸ τὴ βούληση καί τοὺς προγραμματισμούς τῆς πολιτικῆς. Οἱ πολίτες ἀπολαμβάνουν (ἂν δέν τίς ἀντιπαθοῦν) τίς χειραψίες τοῦ Μακαριώτατου μέ τόν Πρωθυπουργό καί κάποιες κοινές παρουσίες σέ ἐκκλησιαστικὲς τελετές ἢ σέ κοσμικὲς δεξιώσεις. Ἀλλὰ δέν ἀπολαμβάνουν τὴν ἀρχιεπισκοπικὴ παρουσία, ὡς προσέγγιση τοῦ πατέρα καί ποιμένα τους,

άνοιχτοῦ σέ λόγο καί διάλογο, μεταφορέα τοῦ ἀτίμητου πλούτου τῆς πνευματικῆς μας παράδοσης καί ἀποδέκτου τῶν στεναγμῶν καί τῶν ἐρωτημάτων τῆς ἀνήσυχης ἐκκλησιαστικῆς οἰκογένειας.

Ὁ λαός ἔχει δικαιώματα νά ἀκούσει καί νά μάθει. Ἐξω ἀπό τή σύγχρονη, θεσμική διασύνδεση τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης μέ τήν κρατική ἐξουσία, ὁ λαός ἔχει ἀνάγκη καί δικαίωμα νά ἐνημερωθεῖ, νά προβληματιστεῖ καί-σαφῶς κατατοπισμένος-νά αὐτοπροσδιοριστεῖ καί νά συντάξει τό προσωπικό δρομολόγιο τῆς ὑπαρξῆς του;

Καί οἱ ποιμένες του, μέ πρῶτον προεξάρχοντα στή Συνοδική Ἱεραρχία ἔχουν τήν ὑποχρέωση νά βάζουν αὐτί, νά ἀφουγκράζονται τοὺς προβληματισμούς τοῦ ποιμνίου τους καί, μέ λόγο διάφανο, νά μιᾶνε καί νά διδάσκουν.

Σέ ἱστορικές περιόδους Συνοδικῆς ὑποβάθμισης, πού ἐπανδρῶνονται οἱ Μητροπολιτικοί καί Ἐπισκοπικοί θρόνοι μέ πρόσωπα στερημένα παιδείας καί ἡθους, ἐκπαιδευμένα μόνο στήν τέχνη τῆς κολακείας καί προικισμένα μέ τήν ἱκανότητα ταχύτατης ἀναρρίχησης σέ διακεκριμένες ἐπάλξεις, τό ἱερό σύμπλεγμα χαρισματικῆς κατάρτισης καί ἐπίγνωσης χρέους περιθωριοποιεῖται ἢ-κατά ἀκρίβεια-καταπνίγεται. Ἐκτιμᾶται μόνο καί ἐκδιπλώνεται ἡ ματαιοδοξία, ὁ ἔρως

τῆς αὐτοπροβολῆς, ἡ ἐπανάπαυση στό χρυσό μαξιλάρι τοῦ πλούτου καί ὁ συμφυρμός τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἀξιώματος μέ τά ποικίλα ἀξιώματα τῆς κοσμικῆς ἱεραρχίας.

Σέ περιόδους, πού ἡ διατήρηση τῆς Ἀποστολικῆς καί Πατερικῆς παράδοσης ἀποτελεῖ πρῶτο μέλημα, ἄθλημα σπουδῆς καί μόχθο καθημερινῆς πράξης, ἡ παρουσία τῶν Ἐπισκόπων στό στάδιο τοῦ κοινωνικοῦ ἀγῶνα εἶναι ἀνοιγμα ἐξαγιασμένης καρδιάς, λάμψη «*λύχνου ἐπὶ τὴν λυχνίαν, ἵνα οἱ εἰσπορευόμενοι τό φέγγος βλέπωσιν*» (Λουκ. ια' 33).

Αὐτό τό φωτιστικό καί ὁδηγητικό ἀνοιγμα τῶν ποιμένων-δείγματα γραφῆς τῶν μεγάλων Πατέρων μας καί Διδασκάλων μας-ἔχει δύο τρόπους ἔκφρασης.

Ὁ πρῶτος, εἶναι ἡ διάφανη ἐνημέρωση γιά τή δύναμη καί τήν ἀδυναμία, γιά τήν ἀγιότητα καί τήν ἁμαρτωλότητα, πού ἀναφύεται καί διακινεῖται μέσα στόν περίβολο τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ γνήσιος ποιμένας δέν ἐπιτρέπει ποτέ στόν ἑαυτό του τό δικαίωμα ἄσκησης ὑποκρισίας. Δέν ἀποσιωπᾷ τά λάθη ἢ τά σχεδιασμένα ὀλισθήματα. Δέν ἐπικαλύπτει τήν ἐκκοσμίκευση καί τήν προσχώρηση στοὺς θαυμαστές ἢ καί λάτρεις τοῦ πλούτου καί τῆς σάρκας. Ὅταν ἀπευθύνεται στό ποίμνιό του, θεμελιώνει τό λόγο του καί τή διδαχή του στήν πράξη τῆς

προσωπικής του συντριβής και μετάνοιας και στην υποχρέωσή του να ενημερώνει έντιμα τόν ανήσυχο λαό, για τό κάθε τι, πού συμβαίνει στην έκκλησιαστική κοινότητα, μέ κρίση δίκαιη και μέ λόγο διάφανο.

Ὁδηγός κρίσης και διδαχῆς, για τόν ποιμένα, εἶναι τὰ Ἱερά Εὐαγγέλια και οἱ Ἐπιστολές τῶν Ἀγίων μας Ἀποστόλων. Δέν μᾶς κρύβουν τίς ἀδυναμίες και τίς σκοτεινές πτυχές. Τά ἱερά κείμενα μᾶς παρουσιάζουν τό ζήλο και τό μόχθο τῶν προσώπων, πού ἀνάλαβαν τήν εὐθύνη νά φέρουν στην οἰκουμένη τό Εὐαγγελικό μήνυμα. Ἐπισημαίνουν, ὅμως και τίς ἀδυναμίες τους και τά λάθη τους. Δέν ἀποσιωποῦν τήν προδοσία τοῦ Ἰούδα. Καί δέν προσπερνοῦν τούς ἀντιρρητικούς διαλόγους και τίς διαφωνίες τῶν δυό μεγάλων Ἀποστόλων, τοῦ Πέτρου και τοῦ Παύλου.

Αὐτή τή χρυσή γραμμή ἐνημέρωσης τήν ἀναζητάει και τήν περιμένει τό σημερινό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλά δέν τή βρίσκει.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος ἀληθινὴ σφίγγα, ἡ αὐτοφυλακίζεται στή σιωπή ἢ διαβιβάζει στή δημοσιότητα ἕνα χρονικό ψευδεπίγραφο. Κατά τήν κρίση του και τίς δηλώσεις του, ὅλα κυλοῦν ὁμαλά. Ὅλα ἐντάσσονται στην ἡλεγχμένη και ἐντιμὴ Συνοδικότητα. Ὅλα ἐγγράφουν ἱστορία προόδου και καταξίωσης τοῦ κόπου τῶν 80 ποιμένων τῆς Αὐτοκέφαλῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Στό μεταξύ, τά ἐκκλησιαστικά σκάνδαλα, τό ἕνα μετά τό ἄλλο, ξεχύνονται στά μολυσμένα ρέματα τῆς ἐπικαιρότητας, ἀνακατεύονται μέ τίς πνικτικές ἀθλιότητες τοῦ κοινωνικοῦ χώρου και καταντοῦν ἐρέθισμα ἀγανάκτησης και κατακραυγῆς κατά τῶν παραγόντων ἐκείνων, πού χρωστοῦν νά διδάσκουν, μέ τό λόγο τους και μέ τή ζωή τους, τήν ἀγιότητα και καταντοῦν νά λανθάρουν τή φαυλότητα.

Ὁ δεύτερος τρόπος λόγου και διαλόγου τῶν ποιμένων μέ τό ποίμνιο, εἶναι ἡ φωτισμένη και διακριτικὴ ἐνημέρωση για τά ἰδεολογικά, τά κοινωνικά και τά ἀνθρωπολογικά ρεύματα, πού διακινοῦνται, διαφημίζονται και διαγκωνίζονται-κατά τήν παροῦσα ἱστορικὴ φάση-στὶς ἀναστατωμένες και κυριολεκτικά ἐμπόλεμες περιοχές τοῦ πλανήτη μας.

Δέν εἶναι αὐτονόητο, ὅτι τό κάθε σχῆμα, πού εἰσχωρεῖ στό Ὁρθόδοξο νοικοκυριό, ἀπὸ τόν ἀκροδέκτη τοῦ ενημερωτικοῦ κυκλώματος, εἶναι ἐπίτευγμα σοφοῦ σχεδιασμοῦ και βηματισμός πρὸς προχωρημένα κλιμάκια πολιτιστικῆς ἐμπειρίας. Ἡ ἱστορία ἐπιβεβαιώνει και υπογράφει, ὅτι ὁ βαρβαρισμός ἀντιμάχεται τόν πολιτισμό και ἡ ὀπισθοδρόμηση δέν εἶναι δυναμικά ἐμποδισμένη.

Στὴ δίνη αὐτῆς τῆς παγκόσμιας ἀναταραχῆς, πού τή ζοῦμε

Ἡ ἱεραποστολική πορεία τῆς Ὁρθοδοξίας στό σύγχρονο κόσμο

Σύγχρονοι Ὁρθόδοξοι Τοῦρκοι (II)

(Συνέχεια ἀπό τό προηγούμενο).

-Ἄρα, μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι ἡ πορεία σας πρὸς τὴν Ὁρθοδοξία ἦταν ἐπακόλουθο «τοπικῶν» ἐμπειριῶν, χωρὶς ἐπιδράσεις ἀπὸ χώρους ἐκτὸς Τοῦρκίας;

ὅλοι μας, ἡ φωνή τῶν ποιμένων, πρέπει νά εἶναι φωνή τῆς Ἀλήθειας, τοῦ θάρρους, τῆς συνετῆς ἀξιολόγησης τῆς προπαγάνδας καὶ τῶν-κατὰ συνέπεια-ἐμπειριῶν, τῆς συνετῆς-ἐν ἀγάπῃ-χειραγωγίας τοῦ πλήθους στό κλίμα τῆς συναδέλφωσης, πού εἶναι ἡ ζεστή ἀγκαλιά τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀνακαίνισης τοῦ ἡθους, πού ἀναβαθμίζει τὴν καθημερινότητα καὶ καταξιώνει τὴν ἀνθρώπινη ὕπαρξη.

Μπορεῖτε νά φανταστεῖτε τό σημερινό Ἀρχιεπίσκοπο Ἱερώνυμο, νά ἐμφανίζεται στὴν ὁθόνη τῆς τηλεόρασης ἢ στό ἐπίσημο βῆμα ἑνὸς πολιτιστικοῦ ὀργανισμοῦ καὶ νά ἀνοίγει-μέ ἔμπνευση καὶ πάθος ψυχῆς-νέους ὀρίζοντες πνευματικῶν

Α.: Ἡ ὁποία ἐπίδραση ἀπὸ τὸν ἀμερικανικό ἢ εὐρωπαϊκό Χριστιανισμό μόνο κακὸ μπορεῖ νά κάνει. Δέν ἐνίωσα ποτέ ἄνεση μέ τοὺς ἐκεῖ Χριστιανοὺς. Μὲ ἀπωθοῦσαν μέ τὸν Χριστιανισμό τους, πού τὸν εἶχαν μεταβάλλει σέ ψυχοθεραπεία. Πηγαίνουν στὴν Ἐκκλησία τίς Κυριακές γιὰ νά βροῦν κάποιον

ἀναζητήσεων καὶ νά δακτυλοδεικτεῖ στόχους ὑπαρξιακῆς ἀνακαίνισης καὶ καταξίωσης;

Μιά τέτοια παρουσία θά ἦταν τό θαῦμα τῆς νεωτερικότητας. Θά τὸν ἔφερνε κοντά στοὺς μεγάλους Πατέρες μας. Θά τὸν ἀναδείκνυε φωτισμένο ἡγέτη, πατέρα καὶ δάσκαλο.

Ἀλλά, μὴν τό περιμένετε αὐτό. Ὁ σημερινὸς Ἀρχιεπίσκοπος ἔχει ἐπιλέξει, ὡς σχῆμα ζωῆς καὶ δράσης, τὴν ἀφωνία καὶ τὴν ἀπραξία. Τὴν κρύα γωνιά τῆς συμπλεγματικῆς σιωπῆς. Καὶ τὴν κούφια αὐτοδικαίωση, πού τὴν ἐγγυᾶται ἡ ἀπόσυρση ἀπὸ το μόχθο καὶ τὴ δημιουργία.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

νά μιλήσουν. Ἡ θρησκεία ὅμως ἔχει σά σκοπό νά γεμίσει ἄλλα κενά μέσα μας. Στὴν Εὐρώπη ὁ Χριστιανισμός ἔχει περιοριστεῖ σέ μερικές περιόδους γιορτῶν χωρίς θρησκευτικό περιεχόμενο. Ἄς πάρουμε τὰ Χριστούγεννα γιὰ παράδειγμα. Πολλοὶ εὐχονται ὁ ἕνας στὸν ἄλλο μέ τὴν εὐχή «Καλές γιορτές» καὶ ὄχι «Καλὰ Χριστούγεννα». Στὴν Εὐρώπη οἱ ἄνθρωποι ἔχουν μιὰ ἐπιφανειακὴ σχέση μέ τὸ Χριστιανισμό, χωρίς νά αἰσθάνονται τίποτα ἀπὸ τὸ πνευματικὸ του μήνυμα.

-Σέ τί διαφέρουν οἱ Χριστιανοὶ στὴ χώρα σας ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους;

N.: Στό ὅτι βρίσκονται πολὺ πιο κοντὰ στὴν οὐσία καὶ τὴν παράδοση τοῦ Χριστιανισμοῦ.

A.: Καὶ στό ὅτι εἶναι πιο θρησκοί.

N.: Πηγαίνουμε στὴν Ἐκκλησία κάθε Κυριακή, διαβάζουμε τὴν Ἀγία Γραφή κάθε βράδυ, προσευχόμαστε μαζί, καὶ ἀγωνιζόμαστε νά ἐφαρμόζουμε τίς ἐντολές τῆς θρησκείας μας.

-Ἐχετε ἐπαφές μέ τὴν τοπικὴ σας Ὀρθόδοξη κοινότητα;

A.: Ἐχουμε στενές ἐπαφές γιατί πᾶμε στὴν Ἐκκλησία κάθε Κυριακή. Ὑπάρχουν πολλοὶ εὐγενικοὶ ἄνθρωποι στή ρωμαϊκὴ κοινότητα καὶ ἔχουμε κάνει πολλοὺς φίλους. Καθένας τους ἔχει νά μοιρασθεῖ κάτι μαζί μας. Λειτουργίες γίνονται σέ διάφορες Ἐκκλησίες. Ἐμεῖς πηγαίνουμε συχνὰ στὴν Ἐκκλησία στό Νιχώρι. Ὁ Λάκης Βίγκας, ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητας, μᾶς καλεῖ νά ποῦμε τὸ «Πάτερ ἡμῶν» στά τούρκικα.

N.: Naί, ἐγὼ τὸ διαβάζω γιὰ ὅσους

μιλᾶνε τούρκικα (γελᾷ).

-Δέν εἶναι δύσκολο γιὰ σᾶς νά παρακολουθεῖτε τίς ἀκολουθίες, πού γίνονται στά ἑλληνικά;

A.: Προετοιμαζόμαστε στό σπίτι γιὰ κάθε ἀκολουθία. Ἐχουμε μαζί μας καὶ μιὰ δίγλωσση Καινὴ Διαθήκη καὶ παρακολουθοῦμε τὸ τούρκικο κείμενο στά ἀναγνώσματα. Εἶναι σημαντικό νά καταλαβαίνουμε γιὰ νά μπορούμε νά μετέχουμε. (σ.μ. Πρόσφατα, σέ μᾶς, στὴν Ἑλλάδα, διακηρύσσεται τὸ ἐντελῶς ἀντίθετο!...).

-Τό τραγικὸ σχίσμα τοῦ π. Εὐθυμίου ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως στὴ δεκαετία του 1920 καὶ ἡ δημιουργία τῆς σχισματικῆς «Τουρκικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας», πού ἀκολούθησε, ἐμπόδισε σέ μεγάλο βαθμὸ τὴν εἰσαγωγή τῆς τουρκικῆς γλώσσας στὶς ἐνορίες τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πράγμα, πού ἐδῶ καὶ πολὺ καιρὸ ἔχουν κάνει ἄλλες χριστιανικὲς ὁμολογίες.

A.: Naί, πράγματι αὐτὸ συμβαίνει. Ἐλπίζουμε ὅτι μέ τὸν καιρὸ θά ἔχουμε ἀκολουθίες στά τούρκικα στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Σήμερα, μόνο τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως διαβάζεται στά τούρκικα. Πρέπει ἐπίσης κάποτε νά λυθεῖ τὸ πρόβλημα μέ τοὺς διαδόχους τοῦ π. Εὐθυμίου· δέν πρέπει νά ὑπάρχει ἔχθρα μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν. Ὅλοι οἱ Ὀρθόδοξοι στὴν Τουρκία πρέπει νά ὑπάρχουν στό Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο.

-Ἐχετε ἀντιμετωπίσει ἀρνητικὲς ἀντιδράσεις στὸν κοινωνικὸ σας περὶ γυρο, μετά τὴ βάπτισή σας; Σᾶς ἔχει

βλάψει κανείς;

Α.: Δέν έχω αντιμετώπισει τίποτα αρνητικό καί δέν μπορώ νά πῶ πῶς μέ ἔβλαψε κάποιος.

Ν.: Δέν συνάντησα καμιά ἀρνητική συνέπεια. Ἡ οἰκογένειά μου παραξενεύτηκε, σεβάστηκε ὅμως τήν ἐπιλογή μου.

-Νομίζετε ὅτι ὑπάρχουν πολλοί, πού θά ἤθελαν νά ἀκολουθήσουν τό παράδειγμά σας καί νά ἀσπασθοῦν τό Χριστιανισμό;

Α. καί Ν.: Naί, πολλοί.

-Παρά ταῦτα, πολύ λίγοι ἔχουν βαπτισθεῖ.

Ν.: Τό γεγονός εἶναι ὅτι πολλοί περισσότεροι εἶναι αὐτοί, πού ἔχουν βαπτισθεῖ, ἀπό ἐκείνους, πού «δείχνουν» ὅτι ἔχουν βαπτισθεῖ. Φοβοῦνται τίς ἀντιδράσεις τοῦ περιβάλλοντός τους. Εἶναι κρυπτο-Χριστιανοί.

Α.: Naί ὑπάρχει φόβος. Ἀλλ' αὐτό πρέπει νά ἀλλάξει. Ακριβῶς ἡ στάση τῆς κοινωνίας πρός αὐτούς, πού ἀλλάζουν θρησκεία, πρέπει νά ἀλλάξει. Πάντως ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν ἀσκεῖ προσηλυτισμό. Ἀντίθετα, θέτει αὐστηροῦς ὅρους σ' αὐτούς, πού προσέρχονται ἀπό μιά ἄλλη πίστη. Πρέπει νά περάσει κανείς ἀπό μιά μακρά περίοδο κατηχήσεως καί νά δοκιμαστεῖ ἡ εἰλικρίνεια του.

-Δέν εἶναι λοιπόν εὐκόλο νά εἰσέλθει κανείς στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

Ν.: Naί, παίρνει κάποιο χρόνο. Ἐμεῖς

πάντως συνηγοροῦμε ἐκθύμως σ' αὐτό.

-Δεν σᾶς φοβίζουν οἱ ἐπιθέσεις ἐναντίον Χριστιανῶν, ὅπως, π.χ. ἡ δολοφονία τοῦ καθολικοῦ ἱερέα π. Σαντόρο στήν Τραπεζούντα ἢ οἱ φόνοι Χριστιανῶν στή Μαλάτυα; Παιός νομίζετε ὅτι βρίσκεται πίσω ἀπό αὐτές τίς ἐπιθέσεις;

Α.: Δέν νομίζω ὅτι κάτι τέτοιο μπορεῖ νά συμβεῖ στήν πρωτεύουσα. Ἡ χώρα ἀλλάζει αἰσθητά καθῶς οἱ διαπραγματεύσεις γιά νά μπεῖ ἡ Τουρκία στήν Εὐρωπαϊκή Ἑνωση συνεχίζονται. Εἶναι φυσικό, πάντως, κάποιες ριζοσπαστικές ὁμάδες νά ἀντιδρῶν σ' αὐτές τίς ἀλλαγές. Αὐτές εἶναι σκοτεινές δυνάμεις, πού δέν ἔχουν νά κάνουν μέ τό κράτος. Βρίσκονται στό περιθώριο τῆς κοινωνίας.
(Τέλος)

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο
Ἐκκλησιαστικῆς Ἑνημέρωσης
Κωδικός 2360
Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης
ὁ Μητροπολίτης
Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος
ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
Διεύθυνση
19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς
Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ
Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

Τότε και τώρα...

Σας παρουσιάζω αποσπάσματα από ένα ρεπορτάζ του μακαριστού εκκλησιαστικού δημοσιογράφου Κωνσταντίνου Σακελλαρίου, που δημοσιεύθηκε στις 26 Νοεμβρίου του έτους 1993.

«Τό β' βάθμιον Ἐκκλησιαστικόν Συνοδικόν Δικαστήριον...συνελθόν εἰς ἀνεδρίαν τῇ 19ῃ Μαρτίου 1976...κηρύσσει τόν κατηγορούμενον, Ἱεροδιάκονον Γ. Κ., ἔνοχον τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ κατηγορίας καί ἐπιβάλλει αὐτῷ τήν ποινήν τῆς καθαιρέσεως καί τήν μεταφοράν εἰς τήν τάξιν τῶν Λαϊκῶν...».

Ὁ κ. Σεραφεῖμ ἐγνώριζε λεπτομερῶς τήν βρωμερή ὑπόθεση τοῦ ἔλεεινοῦ διακόνου Γ. Κ., ὁ φάκελλος τοῦ ὁποίου ὅταν τόν ἀνοιγαν στήν Ἱερά Σύνοδο, βρωμοῦσε ὁ τόπος. Ἔτσι ἔλεγαν στήν Ἱερά Σύνοδο, κληρικοί καί λαϊκοί. Καί γιά ὅλα αὐτά εἶχαν ἐνημερώσει τόν κ. Σεραφεῖμ ὅλοι οἱ μητροπολίτες, οἱ ὁποιοί, ὡς μέλη τοῦ πρωτοβαθμίου καί τοῦ δευτεροβαθμίου δικαστηρίου, κατεδίκασαν σέ καθαίρεση τόν Γ. Κ. γιά κιναιδισμό.

Τά κατορθώματα καί τίς αἰσχροτήτες τοῦ διεστραμμένου διακόνου ἐγνώριζε μέ

τό νί καί μέ τό σίγμα-καί μάλιστα ἀπό πρῶτο χέρι-καί ὁ στενός του φίλος κ. Χρυσόστομος Συνετός, ὁ ὁποῖος ἀποκαλοῦσε τόν Κ. «πελεκάνο».

Σήμερα ὁ κ. Σεραφεῖμ καί ὁ κ. Συνετός τόν καθαιρεθέντα διάκονο Γ. Κ. τόν παρουσιάζουν ὡς ἀρχιμανδρίτη Ρ.Καί τόν τοποθετοῦν στήν ἐφημεριακή θέση πού κατέχει ἱερέας-καί καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου».

Αὐτά γράφτηκαν τό 1993.

Εἶναι ἀπαραίτητο νά προσθέσουμε στό ρεπορτάζ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς καί μιὰ σύγχρονη ἐνημέρωση.

Ἄν φυλλομετρήσετε τά «Δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», τοῦ τρέχοντος ἔτους 2010, θά αἰφνιδιαστεῖτε, ἀνακαλύπτοντας, ὅτι ὁ ρασοφόρος, πού ἀποσχημάτιστηκε κατά τό 1976, βρίσκεται σήμερα διορισμένος ἐπίσημα καί ἱερουργεῖ, σέ ἐνορία μεγάλης Μητροπόλης, μέ τήν εὐλογία τοῦ οἰκείου Μητροπολίτη.

Πῶς νά ἐξημενεύσει κανεῖς τήν πρόσθετη εὐνοια καί τό πρόσθετο ἐνδιαφέρον καί αὐτοῦ τοῦ Μητροπολίτη, πού-κατά τίς πληροφορίες-ὁραματίζεται ὑψηλότερο θρόνο;

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: el-pliroforisi.gr

Καί οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιά μιὰ γνωριμία μέ τό συγγραφικό ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: spora.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ 2010

Κύρια άρθρα

Κοινωνία δίχως κοινωνία, 269, 1. «Τί ἐστὶν ἄνθρωπος..», 270, 1. Τό «δικαίωμα» τῆς καταθλιπτικῆς μοναξιᾶς, 271, 1. «Νυκτικόραξ ἐν οἰκοπέδῳ, 272, 1. Τά «κατὰ συνθήκη», 273, 1. Ὁ Γολγοθᾶς, 274, 1. Τό ἐρειπωμένο ἀνάκτορο, 275, 1. Ἡ προίκα τῆς καχυποψίας, 276, 1. Ἐκτροφεῖα μοναξιᾶς, 277, 1. Στό πεδίο τῆς κοινωνικῆς διαπάλης, 278, 1. Οἱ τρεῖς νάρκες, 279, 1. Δημόσιες ἀλλ' ὄχι ἀνθρώπινες, 280, 1. Ἡ ἐνοχλή τῆς γενιᾶς μου, 281, 1. Ὁ καμβάς τῆς Ἱστορίας, 284, 1. Ἀξιολογικὴ διασάφηση, 285, 1. Ἀντίθεση καὶ ἀντίφαση, 286, 1. Δύο ἐποχές, δύο ὁράματα, 287, 1. Φῶς στὸν ἱστορικὸ ὁρίζοντα, 289, 1. Προσφυγὴ στίς πηγές, 290, 1.

Ἄρθρα γραμμῆς

Ὑπόμνημα στὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 268, 3. Θεσμικὲς μεθοδεύσεις, 269, 3. Ὑπόγειες, σκοτεινὲς διαδρομές (α), 270, 3. Ὑπόγειες, σκοτεινὲς διαδρομές (β), 271, 3. Πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἱερώνυμο 271, 13. Σκηνοθετικὰ εὑρήματα, 272, 3. Δεῖγμα γραφῆς, 273, 3. «Ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα», 274, 6. «Τά τῆς Ἐκκλησίας ἀποίμαντα», 275, 4. «Τά τῆς Ἐκκλησίας ἀποίμαντα» (β), 276, 4. «Τά τῆς Ἐκκλησίας ἀποίμαντα» (γ), 277, 4. «Τά τῆς Ἐκκλησίας ἀποίμαντα» (δ), 278, 4. «Τά τῆς Ἐκκλησίας ἀποίμαντα» (ε), 279, 3. Ἡ ἀτζέντα τοῦ «χθές», 280, 3. Δύση χωρὶς μεσουράνημα, 281, 4. Κατάθεση ἀδελφικῆς μαρτυρίας, 282-283 1. Τό Ἀρχιεπισκοπικὸ lifting 284, 4. Φαρμακερές μνήμες (α), 285, 4. Φαρμακερές μνήμες (β), 286, 3. Αὐτοπροδοσία καὶ αὐτοεξευτελισμός, 287, 3. Ὑπόμνημα πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 288, 1. Ὑπόμνημα πρὸς τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 288, 1. Ἡ εἰσήγηση τοῦ «πραξικοπηματία» 289, 4. Χαμηλαί, παρὰφωνοί, τόνοι, 290, 3. «Ἰχθύς ἀφρονότερος, 291, 4.

Συνεργάτες

Μακκαβαίου: Ὁ στρατηγὸς καὶ ὁ ἐπικοινωνιολόγος, 268, 14. Μακκαβαίου: Ἀνάγκη ἔργων, 269, 11. Πρωτοπρεσβ. π. Ανδρέας Phillips πρὸς Δαρβίνου (1) 269, 14. π. Ανδρέας Phillips πρὸς Δαρβίνου (2) 270, 11. Ε. Χ. Οἰκονομάκου: Καιροὶ κρίσεως, 270, 14. Σχολιαστή: Παράδοξες διεργασίες στὴν ὑπόθεση τοῦ πρώην μητροπολίτη Παντελεήμονα, 272, 12. Σχολιαστή: Ἑλληνικὴ Πολιτεία καὶ Πατριαρχεῖο, 273, 12. Dr, Bradley Nassif: Ἡ ἱεραποστολή ὡς λειτούργημα τοῦ Ἐπισκόπου, 274, 13. Ε. Χ. Οἰκονομάκου: Διωγμοὶ πρὸ τῶν πυλῶν, 275, 13. Σχολιαστή: Τό ἐπανοκαλύμματα μᾶς μάρανε, 276, 12. π. Βασιλείου Biberdorf: Καιρὸς νὰ ἀφήσουμε τὸ δρόμο τοῦ Ἡλί, 277, 14. π. Ἀνδρέα Phillips, Μιναρέδες στὴν Ἑλβετία, 278, 14. Ε. Χ. Οἰκονομάκου: Ποιὸς τελικὰ εἶναι ὁ ἀδικούμενος, 279, 14. Μητροπολίτου Ὁρους Λιβάνου Γεωργίου Khodr, Ἡ διακονία τοῦ Ἐπισκόπου (III), 280, 13. Σχολιαστή: Σέ ποιούς ἀπευθύνεσθε; 281, 13. Σχολιαστή: Σέ ποιούς ἀπευθύνεσθε; 281, 13. Ἐπιτίμιο ἀκοινωνήσις, «Ἐπιβολὴ καὶ μεθοδευμένη ἄρση του», 285, 13. Σύγχρονα Ὁρθόδοξοι Τοῦρκοι (I), 287, 12. Σχολιαστή: Δύο μέτρα καὶ δύο σταθμά, 290, 12. Σύγχρονοι Ὁρθόδοξοι Τοῦρκοι (II), 291, 12.

Ἀγιογραφικά

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ οἱ διώκτες του, 284, 16.

Πατερικά

Ὁ Μέγας Βασίλειος μᾶς δίνει μήνυμα, 268, 1. Μεγάλου Ἀθανασίου: Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Δρακόντιον, 276, 16. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μπροστὰ στὴ Φάτνη, 291,

Ψίθυροι

Σέ ρελαντί, 286, 15. Μήτε παλμό, μήτε ρόγχο, 286, 16. Γεννήθηκε ἡ ἀγάπη, 287, 15. Ἡ ἀγάπη πέθανε, 287, 16. Homocentones, 289, 15. Καυτὴ ἀπορία, 290, 16. Τά μπαλάκια τῶν Ἐπιτροπῶν, 290, 16. Τότε καὶ τώρα..., 291, 15.